

כַּמְעַט שֶׁעָבַרְתִּי מֵהֶם עַד שֶׁמָצְאתִי אֶת שְׂאֵהָבָה נְפֹשֵׁי
 אֲזוּזֹתָיו וְלֹא אֲרַפְנוּ עַד שֶׁהִבִּיאתִיו אֶל בֵּית אָמִי וְאֶל
 זֹדֶר הַחֹרֶתִי: הַשְּׂבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת
 אוּ בְּאֵילוֹת הַשָּׁדָה אִם תִּעִירוּ וְאִם תִּעוֹרְרוּ אֶת הָאֵהָבָה

זהר שיר השירים

תִּמְצְאוּ אֶת דּוֹדֵי וְגו'". פתח רבי בון ואמר,
 "הַשְּׂבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנֹת יְרוּשָׁלַם אִם תִּמְצְאוּ
 אֶת דּוֹדֵי", וכי מי קרוב למלך ככנסת
 ישראל שהיא אומרת "אִם תִּמְצְאוּ אֶת
 דּוֹדֵי מֶה תִּגִּידוּ לוֹ", אלא בנות ירושלים אלו
 הן נשמות הצדיקים, שהם קרובים למלך
 תמיד, ומודיעים למלך תמיד, ומודיעים
 למלך בכל יום הצטרפות המטרונה, כי
 כך למדנו, בשעה שהנשמה יורדת לעולם,
 כנסת ישראל מכניסה בברית השבועה,
 שתגיד למלך ותודיע לו אהבתה אליו,
 לבעבור שיתפיים עמה, ובמה, לפי שחייב
 האדם לייחד שם הקדוש בפה בלב ובנפש
 וְלִקְשֵׁר הַכֹּל כְּשֶׁלֶחֶבֶת הַקְּשׁוּרָה בְּגַחֲלַת,
 וביחוד הזה שעושה גורם שיתפיים המלך
 עם המטרונה, ותודיע לו למלך אהבתה
 אליו.

דבר אחר "בְּנֹת יְרוּשָׁלַם", אלה שנים
 עשר השבטים, שלמדנו ירושלים על י"ב
 הרים עומדת^[ק"ב] ומי שאומר על שבעה אינו
 אומר להשלים בשלימות, ואף על פי שהכל
 אחד שיש שבעה ויש ארבעה ויש י"ב והכל
 אחד^[ק"ג] שבודאי על י"ב הרים עומדת, ג'

שאדם הראשון והאבות שם, הם נותנים
 לו פנקס לסימון^[ק"א] והולכת בזה אצל גן
 העדן, כשמתקרבת שמה מוצאת הכרובים
 ואותו להט החרב המתהפכת, אם היא
 זכאה מסתכלים בפנקס הסימון ופותחים
 לה הפתח ונכנסת, ואם לא דוחים אותה
 החוצה, זאת שהיא זכאה יושבת שם כל
 הזמן שהורשה לה לשבת, מתלבשת שם
 בהצורה של זה העולם, ובר"ה ושבתות
 כשהיא רוצה לעלות, הצדיקים שבגן עדן
 נותנים לה פנקס לסימון, והיא עולה ופוגעת
 באותן שומרי חומות ירושלים, אם היא
 זכאה פותחים לה הפתח ונכנסת, ואם
 לא, נוטלים ממנה אותו הפנקס ודוחים לה
 החוצה, היא שבה לגן ואומרת "מָצְאוּנִי
 הַשְּׂמֵרִים הַסְּבָכִים בְּעִיר וְגו'" "נִשְׂאוּ אֶת
 רְדִידֵי מַעְלִי", זה הוא פנקס הסימון שנמלו
 מומנה, "שְׂמֵרֵי הַחֲמוֹת", אלו הם שומרי
 חומות ירושלים שלמעלה, עד כאן. (זוהר
 חלק א-פא:)

נשמות הצדיקים שמפייסים בין המלכה למלך

"הַשְּׂבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנֹת יְרוּשָׁלַם אִם

זיו הזהר

ק"ב. פירוש דבור ברצון ובמחשבה, לקשר יחודא תתאה ביחודא
 עלאה והכל באור א"ס ב"ה.

ק"ג. בסוד השנים עשר בקר שתחת המלכות.

ק"ד. שבעה היינו ז' הספירות שלח, וארבעה היינו ד' רגלי המרכבה.

ק"א. נראה דכל זה אחר המשפט של נתינת דין וחשבון לפני בית
 דין שלמעלה, וענין הפנקס הוא ספר קטן כתב תעודה שיתנוהו
 ללכת לגן עדן, ואפשר שבו נסמן שורש נשמתו להיכן היא שייכת,
 ואף לאחר המשפט יכול להיות לפעמים עכוב מלכנוס לגן העדן, כי
 הרבה משפטים יש ככתוב כי גבוה מעל גבוה שומר.